

A Franklin-Roosevelt sugárúti szalonban Joëlle Lepelletier kezdett türelmetlenkedni a végeérhetetlen fésülgetés miatt, mellyel fodrásza a frizuráját bűvészkedte össze.

Alcie gondosan beszélézt szőke hajjal, balett-táncoshoz illő lábtartással, karját fehér szárnyként kiterjesztve lengette a fésűt a feje körül, keresve az utolsó lázadó tincset, melybe rendreutasítón beledöfheti a gyöngyház fogakat. Megvető ajakbiggyesztéssel kecsesen oldalra libbent, és idegesen megrázta a csuklóját. Arany karkötője ütemesen csilingelt.

– Ma nem vagyok formában. Nem tudom, mi van velem. Máskor ki szokta fésülni, drága hölgyem?

– Walter.

Tudhatta volna! Egy olyan személyiséghez, mint a kedves vendég, olyan frizurát kellett volna választani, mely jobban harmonizál az arcával, kiemeli annak Madonnaszerű, ovális formáját. Közelebb lépett Joëlle-hez, finoman megfogta az állát, és profilba fordította.

– I-tá-li-a-i. Mint egy itáliai kámea. Önben ott az egész reneszánsz, drága hölgyem!

Szavai illusztrálására Alcie, mintegy ihlettől vezérelve, megemelte Joëlle haját, és a tarkójánál összefogta.

Az asszony határozottan megrázta a fejét, felállt, és kérte a kabátját. Alcie leesett állal, csalódott arckifejezéssel segítette fel rá a kabátot. Szaténinge felett lógó vastag aranyláncát morzsolgatva nézett az asszony után. Ki gondolta volna, hogy egy ilyen csinos nő ennyire hermetikusan elzárkózik az ő alkotó zsenije elől?

Joëlle jéghideg szélben szelte át a teret. Mielőtt befordult volna a Champs-Élysées-re, felhajtotta a gallérját, és közelebb húzódott a kirakatokhoz. Egy márkás, kék selyemkosztüm vont a magára a tekintetét. Egy pillanatra habozott, aztán belépett az üzletbe. A próbafülkéből kilépve az eladó lelkesen dicsérte vásárlója csodálatos alakját.

– Gyönyörű, asszonyom! Ezt a kosztümöt mintha egyenesen önnek tervezték volna!

Joëlle tudta, hogy az eladó igazat mond. Mégis kellelten mosollyal pillantott a tükörbe. Be kellett érnie a konfekcióval.

Odakint kezdett sötétedni. Az emberek a hidegben magukat összehúzza siettek a metrójárók felé. Joëlle az órájára nézett: el fog késni a randevúról. Mit számít! A szeretője megvárja. Aztán arra gondolt, hogy az utóbbi időben mintha lankadt volna szenvedélyük ereje. Már nem érezte a férfi iránt azt az erős vonzalmat, mint korábban. Lelassította a lépteit. Undorodott önmaga meztelen képétől egy hotelszobában. Megalázták a férfi sietős mozdulatai, melyekkel lesegítette róla a ruhát. Összezavarta a mostanában belé költözött rossz érzés. Úgy szeretett volna sétálgatni vele a természetben, soha ki nem apadó bókokat kapni tőle, megosztani vele a reggeli órákat, melyekben álom és nevetés keveredik egy-

mással. Túlságosan sebezhetőnek érezte magát ahhoz, hogy szembenézzen az igazsággal, melytől rettegett. Ha talál egy taxit, nem megy el Jean-François-hoz.

Az Alexandre III. utcánál észrevett egy kocsit, és leintette. A G7-es a Tuilerie rakparton hajtott. Egymás után gyulladtak fel az utcai lámpák. A Mégisserie rakparton Joëlle megkérte a sofőrt, hogy lassítson, és lehúzta az ablakot. Megborzongott a hideg levegőtől. Kihajolt, hogy jobban láthassa a tömegben a ketreceket a tyúkokkal, nyulakkal és a rúdról rúdra ugráló tarka madarakkal. Meglepetten gondolt arra, hogy a kipufogóbűz és a forgalom lármája ellenére a szárnyasoknak még van erejük énekelni.

– Látom, átutazóban van Párizsban, kis hölgy, és érdeklők a látnivalóink. Ha szereti a szép dolgokat, forduljon jobbra: ott a Conciergerie és mögötte a Sainte-Chapelle...

Joëlle felhúzta az ablakot, és megkérte a sofőrt, hogy csak hajtson tovább. Ismeri Párizst. A Rambuteau utcánál meglátta a fia ruganyos, harmonikus alakját. Nagy léptekkel, lendületesen haladt görkorcsolyáján, mintha minden lépésnél megpróbálna a levegőbe emelkedni. A kereszteződésnél Joëlle kikopogott az ablakon, hogy magára vonja a figyelmét. Ám Franck, fülén a walkmannel, nem hallhatta meg.

Joëlle megvárta a fiút a Gardénia ház előtt. Nem kellett sokáig ott álldogálnia: Franck, amint észrevette, futott az édesanyja karjaiba. Az asszony ujjjaival beletürt a hajába, és nagy bolondnak nevezte. Nem okos dolog vizes hajjal mászkálni. Franck arca felragyogott. Épp most tette le az úszásvizsgáját. Az édesanyja csak ne aggódjon miatta, inkább legyen büszke rá. Joëlle gyengéden megpuszilta.

A lakásban a fiú ledobta a görkorcsolyáját a nappali közepén, a kanapéra hajította tréningfelsőjét, és a konyhába sietett, ahol az édesanyja már készítette neki a méretes sajtos szendvicset, nagy pohár kólával kísérve. Franck bevitte a tálcát a nappaliba, és kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, lábát az alacsony asztalon nyugtatva, és elkezdte nézni egy teniszmeccs ismétlését.

Az első szendvics után megjegyezte, mennyire örül, hogy az édesanyja csütörtökön ilyen korán itthon van. Joëlle megsimogatta az arcát, összehajtogatta a tréningfelsőt, és elrakta a korcsolyát.

– Mondd, Franck, a húgod még nincs itthon?

– Nem tudom.

– Mi az ördögöt csinálhat odakint ilyenkor?

– Ne aggódj! Biztos megint a tűznyelőket nézi a Beaubourg téren!

– Már megint? Gyakran csinálja?

– Mit tudom én! Éli az életét.

– Hétévesen? És a leckék?

Franck megnyugtatta. Az anyja le van maradva. A mai gyerekek már nagyon önállóak. A húga neuronjai elég jól működnek ahhoz, hogy ne kelljen *at home* tanulnia. Joe Barnett megnyerte az első szettet. Éljenzés töltötte be a szobát. Lendületében, hogy hőse tiszteletére tósztot mondjon, Franck leverte a tálcát a szőnyegre. Ez a teniszező hiperzseniális! És micsoda szervája van! Mint ő ma reggel, a szünetben: akkorát rúgott a labdába, hogy az betörte az igazgató ablakát. A fél osztály elzárást kapott szerda délutánra. Joëlle-t elszóraztatták a fia csínyei. Ez a gyerek csupa életöröm. Megzörrent a zár. A jó hangulat szertefoszlott.

Lucile táskájával a hátán lépett be az előszobába. Joëlle mintha meglepetést látott volna megcsillanni a lány szemében.

– Jó estét, anya. Korán jöttél ma.

– Az én dolgom. És egyébként is, miféle megjegyzés ez? Elég, ha nem vagyok itthon, és máris az utcán lődörögsz?

Lucile letette a táskáját, levette a kabátját, és felugrott, hogy felakassza a bronzfogasra.

– Hozzád beszélek, Lucile. Tudod, hány óra van?

Lucile nem tudta. Csütörtökönként szeretett Julie-vel, a barátnőjével elsétálni a Beaubourg térre. Elvegültek a tömegben, és nézték az utcai mutatványosokat. Ma egy angol volt ott, aki egy egész zenekart cipelt magán, spárgával rögzítve. Minden mozdulatára újabb és újabb hangszer szólalt meg. Énekelt is hozzá, és ha dobbantott a lábával, csilingeltek a cintányérok.

– Én meg itt aggódom miattad!

– De anya, Franck tudta, hol vagyok. Reggel iskolába menet mondtam neki.

– Megtiltom, hogy őt is belekevered a disznóságaidba! Ha baleset érne, ő érezné felelősnek magát. Akkor mi szükség van rám?

– Ha megkérdeztelek volna, nem engednél volna el. És mivel csütörtökön sosem vagy itthon...

– Micsoda? Hogy mersz ilyet mondani? Nekem, aki éjjel-nappal a rendelkezésedre állok? Feláldozom érted az utolsó szép éveimet, és te szemrehányást teszel az egyetlen luxusért, amit apád engedélyez nekem, az elegáns fodrászért?

– Na de anya...

– Hallgass, és menj a szobádba. Csináld meg a leckéd.

– Holnapra nincs lecke. Tudod, hogy a Csodák palotájába megyünk az osztállyal. Apa egy hete aláírta az engedélyt.

Ha Lucile-nek nincs dolga, Joëlle majd talál neki, egészen a vacsoráig. A kislány morgolódtott, szívesebben nézte volna a teniszt a bátyjával, és evett volna egy szendvicset ő is. Joëlle közelebb lépett a fiához, hogy Franck és Lucile közé kerüljön.

– Szendvicset! Mindig ugyanaz kell, mint Francknak! Sosem lesz saját személyiséged?

– De éhes vagyok!

– Jöttél volna haza korábban.

Lucile megkerülte a kanapét és odament a bátyjához.

– Franck, nézhetem veled a meccset?

Joëlle ellökte a lányát.

– Lucile, utoljára mondom, hagyd békén a bátyád. És menj a szobádba. Nem is szeretted a teniszt.

– Ez nem igaz, a focit nem szeretem.

– Elég legyen!

Franck tiltakozott. Ilyen hangzavarban nem hallja a riportert. Egy ideje elviselhetetlen a hangulat ebben a házban. Az utolsó szettre inkább átmegey a barátjához, Jérôme-hoz. Becsapta maga mögött az ajtót. Joëlle utánafutott a lépcsőházba, és könyörgött, hogy jöjjön vissza. De Franck már eltűnt.

Az anyja szemében csillogó könnyeket látva Lucile felsóhajtott, sarkon fordult, és a szobájába indult. Joëlle Lepelletier elkapta, és megragadta a karját.

– Most aztán elég! Most megkapod a magadét!

A Gardénia ház homlokzatát megvilágító villogó fényt meglátva Claire-nek elszorult a torka. A szíve olyan hevesen kezdett dobogni, hogy egész teste beleremegett. Próbált uralkodni magán, és félve körbepillantott. Az ablakokban a szomszédok a függöny mögül leskelődtek. Ellépett az utcai lámpától, óvatosan megfordult, és elindult az ellenkező irányba, remélve, hogy így kimaradhat valami kellemetlen eseményből, mellyel nehéz volna szembenéznie.

Nyugtalanította a mentőautó, mely a bejárat előtt parkolva elállta az útját. Környezetében egyre szaporodnak a kínos meglepetések. Ez a ház, mely korábban olyan békés volt, mostanában már csak kellemetlenséget és bosszúságot okozott. A Temple utca sarkán behúzódott egy kapualjba, és a falnak dőlve, zsebre dugott kézzel várakozott. A kesztyűjét az irodában felejtette.

Összerezzen, ahogy megszólalt a mentő éles szirénája. Megvárta, amíg a jármű elhagyja a kereszteződést, és csak azután lépett elő rejtekéből. Szapora léptekkel elindult, nem akarta lekésni a reklámokat.

A lakása előtt madame Loriole-ba ütközött, aki hátsójával betöltötte az első emelet utolsó lépcsőfokát. A helyett, hogy Claire érkezéére felállt volna, a házmesterné

szokatlan pózban, szoknyájára fektetett karral, mozdulatlanul ott maradt. Claire nem akarta meglökni, jó estét kívánt, és elnézést kért. Fel szeretne menni. A házmesterné lassan felemelte a fejét.

– Ó, maga az, mademoiselle Dormentin?

A beálló csend felkavarta Claire-t. Újra rátört a mekkülési vágy. Hátrált egy lépést, talpa alatt felnyögött a lépcső fája. Az ismerős zaj végre visszhangra talált madame Loriole-ban.

– Mademoiselle Dormentin, nem is tudom, hogyan mondjam el. Szörnyű dolog történt ma... Tudom, hogy nem szereti a gyerekeket, de ha látta volna a kis Lucile-t az előbb, nem tudta volna nem sajnálni.

A házmesterné minden szó között szünetet tartott, hogy uralkodni tudjon felindultságán, de még így is nehezen préselte ki magából a szavakat. Amikor meglátta a kislányt a hordágyon, olyan fehér volt, hogy először azt hitte, meghalt. Az anyja szerint szerencsétlenül esett.

Madame Loriole mélyen, szinte zokogásszerűen felsóhajtott. A fejét ingatta, majd a korlátba kapaszkodva nehézkesen feltápáskodott. Morogva vonult be a fülkéjébe, Claire-ről meg is feledkezve.

A lakásába érve Claire levette a kabátját, és egy percig csak tartotta a kezében, mielőtt felakasztotta volna. A szobájába sietett, habozott kissé az ágy és a fotel között, de végül a fotel mellett döntött. A lámpát felkapcsolva a túlméretezett, ormótlan komód látványa tárult elé. Hátradőlt, és a támlára fektette a fejét. Kigombolta a blúza gallérját, és kioldotta az övét; igyekezett ellazulni, hogy visszanyerje nyugalmát. Miért gyötri így a sors? Tegnap a nyomozó, ma pedig a kis Lucile, no meg madame Loriole szavai... „Maga nem szereti a gyerekeket...”

Remegés futott végig a testén. Izzadság csorgott a halántékán, levegő után kapkodva nyitotta ki az ablakot. Fel-alá járkált a szobában, így próbálva eloszlatni újjáéledő fájdalmát. Nem akart az ébresztőóra fluoreszkáló mutatóira nézni. Minden eltelt perc győzelem volt az őt emésztő kín ellen. Egy pillanatig úgy érezte, el kell mennie otthonról, de megrémítette az éjszakai Párizs utcáinak gondolata. Gondolkodnia kell.

Egy galamb burukkolása a hajnalt jelezte. Claire megdörzsölte a szemét. Nem bírta felemelni a szemhéját. Sajgó tagokkal kelt fel a szőnyegről, ahol elaludt, még mindig előző napi kosztümjében. A tükör előtt gépies mozdulat-

tal hátrasimította a homlokába hulló tincseket. Nedves mosdókesztyűvel megnyomkodta elnehezült, sírástól feldagadt szemhéját, és megigazgatta a ruháját. Nem érezte szükségét, hogy letusoljon vagy átöltözzön, még kevésbé, hogy rendet rakjon a szobájában. Különben is rend volt, az ágytakaró sima, a párnák a helyükön. Csak a szőnyeg egyik sarka hajlott fel. A konyhában tett-vett, amikor megszólalt a csengő.

Elhaladt a tükör előtt, és eszébe sem jutott, hogy igazítson a külsején. Beengedte madame Loriole-t. Apátiája lefékezte a házmesterné lendületét. Claire az órájára nézett.

– Hat óra van, madame Loriole.

A házmesterné tanácstalanul toporgott gyűrött köntösében, és azt dadogta, nem gondolta, hogy zavar, hiszen mademoiselle Dormentin az egyetlen lakó, aki ugyanolyan korán kel, mint ő. Claire hátat fordított neki, és eltűnt a konyhában.

A házmesterné követte.

– Ó, mademoiselle Dormentin, ma reggel igazán nem tudnám meginni a kotyvalékát...

A házmesterné elmondta, hogy látta monsieur Lepelletier-t, aki kábán, borotvátlanul téblábolt a fürkéje előtt reggel fél hatkor. A lakó külsejét részletesen leíró madame Loriole egyre jobban felháborodott azon, hogy elbeszélése semmiféle reakciót nem vált ki Claire-ből. Egy pillanatra elhallgatott, majd sokat sejtetően folytatta. Bármilyen fájdalom torzította is el monsieur Lepelletier vonásait, madame Loriole nem tudta megállni, hogy ne érdeklődjön a lánya felől. Lucile az intenzív osztályon van, de szerencsére megmenekült a halálból.

Claire keze enyhén megremegett. Egy kevés instant kávépor hullott a kiskanálból az asztalra.

– Mademoiselle Dormentin, köztünk szólva igazi csoda, hogy az a kislány megúsza.

Ahogy forró vizet töltött a csészékbe, Claire megégette a kezét, és a köveztetire ejtette a kannát.

– Hagyja abba, madame Loriole, elég volt! Egyszer és mindenkorra véssé az eszébe, hogy a mások baja nem tartozik rám.

Claire zárkózott arccal előrement az előszobába, és kitessékelte a házmesternét.

Camille Loriole egy percig csak állt a lépcsőházban, megdöbentette mademoiselle Dormentin szokatlan kifakadása. Tizenöt éve ismeri már, de még sohasem viselkedett így vele. Mióta Claire megtagadta a Búzavirág miatti petíció aláírását, a házmesterné neheztelt rá, amiért nem fogja fel látogatásai értelmét. Camille-nak szüksége volt rá, hogy kibeszélje magát, hogy valakivel megossza a bánatát. Mióta megözvegyült, nem volt kihez fordulnia. Még a macskája, Eunuch is elhagyta, átköltözött a Kőrászba, monsieur Gérard Mathieu ölébe. És a tetejébe még a rádiója is elromlott.

Madame Loriole elfojtotta a torkába toluuló könnyeket, és dúdolva indult el a lépcsőn.

Loriole mama elhagyta a macskáját

Mathieu papa visszaadja elbitangolt jószágát...

Franck, tornazsákjával a kezében, már kora reggel felbukkant a lépcsőházban. Szeretett korán kiérni a sportpályára, hogy gyorsan megszabaduljon a szüleitől. Az idegeire mentek.

Ma Joëlle Lepelletier azt vetette a férje szemére, hogy csak gubbaszt a fotelban, amikor a lányuk kórházban van. Édouard kábultan azon tűnődött, hogyan törhette be a fejét Lucile, amikor a szőnyegre esett.

Joëlle szemében megvető fény villant. Mit akar ezzel mondani? Hogy elkerülhető lett volna a baleset? Most az egyszer mondja ki végre kerekén, mit gondol! A lánya egy kórházi ágyon szenved, ő meg itt összeomlik, és csak siránkozik a sorsa felett? Könnyű másokat vádolni, amikor az ember maga képtelen felelősséget vállalni!

Ő, Joëlle legalább mindig igyekezett figyelmes és jelenlévő anya lenni. A gyerekeknek mindig van tiszta ruhájuk, kiegyensúlyozott és változatos ételeket kapnak, ízletes és rendben tartott, vidám színekkel teli a lakás. Mindennap figyelmesen átnézi Lucile leckéit, és ha megszidta a csúnya füzet vagy egy rossz jegy miatt azon ritka estéken, amikor Édouard éppen otthon volt, a kislány mindig az apja karjába menekült, aki megvigasztalta, ahelyett hogy leteremtette volna. És nem Édouard-nak

kellett az utcán elvonnia Lucile figyelmét, amikor az emberek utánafordultak, vagy ujjal mutogattak rá és ki-nevették.

Mióta csak megszületett, Lucile tönkretette Joëlle életét. Az álmatlan éjszakák, a számos gyermekbetegség, a fülsértő, elviselhetetlen üvöltés, az ágybavizelés, mely ötéves koráig eltartott, nem is beszélve a sunyi arcról, melyet mindig grimasz vagy sértett arckifejezés torzít el. Joëlle egyáltalán nem tehet a kislány csúfságáról. Az ő családjában soha senkivel nem bánt ilyen fukarul a természet. Édouard nem hajlandó belátni a tagadhatatlant, és nem törődik az ő megaláztatásával.

Miért is nem hallgatott a szüleinek? Az első perctől megmondták, hogy a leendő vejük egy semmirekellő. De Édouard akkoriban jóképű, figyelmes férfi volt. És mellette végre különlegesnek érezhette magát. Egy este a Sorbonne-ról kijövet találkozott vele. Aznap reggel vette meg élete első magas sarkú cipőjét. Bizonytalanul lépkedett, és a vadonatúj cipő felülkerekedett a leendő dáma eleganciáján. Joëlle bármennyire igyekezett is visszanyerni a méltóságához elengedhetetlen egyensúlyát, elterült az esőtől még nedves aszfalton.

Egy fiatalember sietett oda hozzá, felsegítette, aztán készségesen segített összeszedni a könyveit és a táskáját. Együtt nevettek azon, hogy Joëlle milyen „elesettnek” tűnik.

– Bocsásson meg, be sem mutatkoztam: Édouard Lepelletier. Engedelmeivel, kisasszony, úgy fest, mint egy gázlómadár, melyik elvételte a lépést.

Joëlle-ből kitorrt a nevetés, köszönetet mondott, és elfogadott egy forró csokoládét az egyetem kávézójában.

Attól a naptól kezdve el sem váltak. A szülők fenyegetései és zsarolásai, a testvérei szemrehányásai ellenére Joëlle Édouard-hoz költözött, egy harminc négyzetméteres lakásba a vásárcsarnok környékén.

Frissen nyert szabadságától megrészegülve egyre ritkábban járt be az egyetemre, végül teljesen abbahagyta a tanulást. Micsoda öröm az ágyban lustálkodni élete férjével! Édouard minden reggel bevitte a reggelijét: a kávé és a croissant-t az egy szál vörös rózsával díszített tálcán. Joëlle tapsolt örömeiben.

Amikor Édouard dolgozni ment, Joëlle órákat töltött a tükör előtt, különféle frizurákat és sminkeket próbálgatott. Édouard egy könyvkiadó fiatal alkalmazottja volt, és nem keresett eleget ahhoz, hogy minden vágyát valóra váltsa. Joëlle lelkesen, aprólékos részletességgel írta le a férfinak a csinos kalapot, a virágos ruhát és az arany karkötőt, melyek után már napok óta sóvárgott. Édouard zavarát látva elmosolyodott, és megnyugtatta a férfit:

– Nem hiányzik, Édouard. Egyszerűen csak a legszebb szeretnék lenni, hogy még jobban kívánj.

Édouard napról napra egyre jobban imádta. Kényeztette, dédelgette, védelmezte. Nem kellett nehéz csomagokat cipelnie, sem a háztartással fáradnia. A férfi hazatérve mindent megcsinált, még főzött is. Joëlle volt élete kincse. Rajongott hosszú szőke hajáért, mely szabályos, finom vonalú arcát keretezte. Imádta nagy, nevetős, kacér zöld szemét, örök tavaszt jósó hosszú szempilláit. Milyen elragadó volt Joëlle! Minden este karjaiba vette fiatal, hajlékony testét, és szemérem nélkül vetették bele magukat a szenvedély óceánjába. A szerelem kötelékével összefűzött testüket vad örvény ragadta magával,

hogy végül az extázis tajtékában találjanak megnyugvást. A Joëlle iránti őrült szerelem hamarosan felszította Édouard-ban a nő elvesztésétől való félelmet is. Megkérte a kezét.

Joëlle szülei, Joseph és Marianne Dutilleuil nem voltak hajlandók részt venni az esküvői szertartáson. Meggyőződésük volt, hogy a lányuk tönkreteszi az életét. Egy helyzetükhöz és elvárásaikhoz méltatlan férfihoz megy hozzá. Ők Hugues Thibault d'Arlyt választották ki Joëlle számára. Nemsokára közjegyző lesz, ráadásul nemes is, és társulni készül azzal, aki majd az apósa lesz. Mindent elterveztek, hogy örök időkre biztosítsák lányuk kényelmét. A legapróbb részletekig kidolgozott terv hallatán Joëlle csak megvonta a vállát, és csodálkozott, hogy a szülei még nem vásároltak kriptát a Père-Lachaise temetőben az ő és örökösei nevére.

Fehér csipkeruhájában Joëlle ragyogott a boldogságtól. A templomból kilépve Édouard a karjába vette, és egy bérelt kocsiban eltűntek a döbrent vendégek elől, akik ünnepi vacsorát is reméltek volna.

Édouard mellett Joëlle egy kényszerek és időbeosztás nélküli életet ismert meg, amelyben nem voltak unalmas társasági kötelezettségek. Semmi merevség, semmi feszélyezettség, így ha feltette lábát a kanapéra, az nem váltotta ki azonnal három takarítónő lázas sürgölődését. Milyen szépnek tűnt a világ a konvenciók pokoli, nyomasztó gépezete nélkül, amely lehetetlenné tette még a legapróbb kilengést is.

Joëlle-t nem érdekelte, hogy elítélik. A csatok és pántok fogságából megszabadult haja lágy hullámokban omlott a vállára. Könnyű, merész ruháiban testét a magáé-

nak érezhette. Boldoggá tette, hogy tetszik a férfiaknak, szép volt, s ezt tudta is. Szomjazta az életet, el akart menekülni a kötöttségek elől, melyek eddig megakadályozták, hogy élvezze egyetlen kincsét: a fiatalságát.

Nászútjukat a Loire partján töltötték, rá sem pillantva az órára. Nem törődtek a kastélyokkal. Napjaik nagy részében az ágyban heverésztek vagy a folyón csónakáztak. Édouard-t elragadtatással töltötte el, hogy ilyen szép fiatal felesége van. Joëlle most már az övé. Joëlle Le-pelle-tier... örömmel ejtette ki a nevet. A lány fénnel, életörömmel, szépséggel ajándékozta meg. Úgy tűnt, élete biztonságos út lesz, hiszen szeret és szeretik. Terveket szóttek: sok gyerek, a tűzhelyen gőzölgő leves, a békés öregkor, együtt, egymás szemébe nézve.

Ma Joëlle elnézte a fotelba roskadt Édouard-t, fásult arcát, elpuhult testét, kopaszodó, halántékánál őszülő fejét. Hogyan láthatta benne egykor álmai hercegét? Gáláns hősből búsképű lovag lett. A könyvekről átnyergelt az informatikára, remélve, hogy így jobb életet biztosíthat a feleségének. Első gyermekük születésekor az apósáék, akiket meghatott a kisbaba gagyogása, felajánlották, hogy anyagi segítséget nyújtanak nekik, hogy megfelelő életszínvonalon élhessenek. Édouard visszautasította; szerelemből vette el a feleségét, nem érdekből.

Attól a naptól kezdve Joëlle fokozatosan elszakadt Édouard-tól, és hitellel terhelt életétől. Legtöbb barátnője már Mercedesen járt, és minden évben tengeri körutazásra indult. Joëlle-nek be kellett érnie azzal, hogy egy háromszobás lakásban neveli a fiát, mindennap kiviszi a játszótérre, és homoksütiket formáz vele a homokozóban, ahol a kutyák könnyítenek magukon. Hogy az uta-

kon ül a dugóban júliusban, hogy aztán egy vacak sátorban kuporogva élvezze a bretagne-i záporokat.

Ha nincs a fia, elhagyta volna Édouard-t, de olyan elszántan harcolt azért, hogy hozzámeghessen választottjához, hogy megalázkodás nélkül nem mehetett vissza a családjához. Megvárja, amíg Franck nagyobb lesz. Majd akkor indul új horizontok felé, és beiratkozik az egyetemre, hogy folytassa a tanulmányait. Csakhogy Joëlle szebb életről szőtt álmait szertefoszlatta Lucile nem kívánt születése. Megfordult a fejében, hogy elveteti a gyereket, de katolikus volt, és nem tudta rászánni magát az abortuszra.

Édouard Lepelletier hallgatott, úgy tűnt, kimeríti az örökös szidás. A szemrehányások akkor kezdődtek, amikor visszautasította az apósa pénzét, és a lányuk születése után csak egyre gyakoribbá váltak.

Pontosan mit is vet a szemére az asszony? Lucile csúnyaságát, azt, hogy már nincs ideje úgy kényeztetni őt, mint egykor, vagy az ambíció és az önbizalom hiányát? Soha nem lesz belőle iparmágnás vagy cégalapító. Ezt az asszony is tudja.

A szüleinek régen vaskereskedésük volt Brie-sur-Seine-ben, a szülőfalujában. A nővére, Annie nem volt hajlandó átvenni az üzletet, így rá hárult a feladat, hogy tovább vigye a boltot. Egy nap azonban egy nagyáruház nyitotta meg kapuit az országút mentén, közvetlenül a falujuk mellett. Hatalmas parkolót építettek hozzá a vásárlók részére. Özönlöttek az emberek, és hamarosan elpártoltak a Lepelletier-háztól, mely a konkurencia elleni próbálkozásként végül már a konyhakésekre is garanciális javítást vállalt. Hiába. Lepelletier papa boltja és élete

csődbe jutott. Túl öreg volt már új vállalkozáshoz, és túl fiatal a halálhoz, ám a vezetékes gáz segítségével mégis ez utóbbit választotta. Legalább ebben a vállalkozásában sikeres akart lenni.

Azon a napon Édouard megesküdtött, hogy sosem lesz kereskedő. Joëlle ismerte a történetet, a férje soha semmit nem titkolt előle. Édouard sírni tudott volna elkeseledésében, de erőt vett magán.